

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

Domsöndagen

”Kristi återkomst”

Jes 65:17-19

2 Petr 3:8-13

Matt 25:31-46

Ps: 490, 497, 318, 3

Det finns två olika sorters människor. De som tar ketchupen på pommes och de som tar de vid sidan av. Eller de som har mobilen på ljudlöst och de som har signalen på. Eller de som sätter fem olika larm på väckarklockan för att säkert vakna eller de som nöjer sig med ett. Så kan man hålla på och dela upp människor, utifrån hur vi hanterar vardagens trivialiteter.

Vi inser naturligtvis att det är väldigt förenklat. Att sådana saker skulle kunna användas för att dela in människor i två olika grupper. Verkligheten är ju betydligt mer komplicerad och vi människor låter sig inte delas in i fack så enkelt.

Ändå talar ju Jesus här om en uppdelning. En knivskarp sådan. Ingen glidande skala. Människor placeras antingen till höger eller till vänster, något mellanting finns inte. Tydligt finns det alltså ändå något övergripande som definierar oss människor, något som står över alla andra typer av uppdelningar man kan göra mellan människor. Det måste vara något som utgår från det mest grundläggande för hur det är att vara människa.

Det Jesus pratar om är vilket förhållningssätt man har till *honom*. Hur vi relaterar till honom; Kristus. Jag var hungrig och ni gav mig att äta, törstig och ni gav mig att dricka eller; ni gav mig *inte* att äta, eller *inte* att dricka.

Med andra ord: tar vi emot Jesus? Eller avvisar vi honom? Det är inställningen till Jesus som är det där lackmuspapperet som avgöra vilken sida vi hamnar på. Han är origo, skärningspunkten, utifrån vilket allt annat relateras. Som Paulus skriver i Kolosserbrevet: *”Han är den osynlige Gudens avbild, den förstfödde i hela skapelsen, ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, synligt och osynligt, troner och herravälden, härskare och makter; allt är skapat genom honom och till honom”*.

Jesus är den förstfödde i hela skapelsen, född av Fadern före all tid som vi säger i den nicenska bekännelsen. Jesus som själv är Gud är också Guds avbild. Han är urtypen för oss människor. Det är därför som det allra viktigaste, det allra mest avgörande för vad det är att vara människa, det beror på hur vi är i förhållande till Jesus, den enda sanna människan. Det går inte att komma förbi honom. Och vi kan inte vara likgiltiga, det finns ingen neutral position. Antingen är vi med honom eller mot honom. Antingen tar vi emot honom eller avvisar vi honom.

Det finns som sagt många saker som kan skilja oss människor emellan, många olika sätt att dela in folk i grupper i olika fack. Olika status och meriter, utbildning och kunskaper. Men här faller allt sådant bort. När det kommer till kritan beror allt på detta: vårt förhållande till Jesus.

Nu har många tänkt: men hur går det för dem som aldrig har träffat Jesus, som inte ens hört talas om honom. Får de aldrig en chans? Ja, just denna berättelse är ju ett bra svar på den frågan. För här förklaras det att man inte behöver ha träffat Jesus *personligen* för att ens inställning till honom ska avslöjas: ”*Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig*”.

Jesus minsta bröder är hans ombud på jorden. Tar man emot dem, eller avvisar man dem? Det avgör hur vi förhåller oss till Jesus själv. Vid varje dop håller jag upp barnet och säger: ”Jesus sa: den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, tar emot mig”.

Dessa som ställdes till höger: de som mättade de hungriga, de gjorde sin gärningar utan beräkning. Det var inte så att de stod där och nickade för sig själva: just det, jag gav ju mina pengar till Svenska kyrkans internationella arbete. Och den där tiggaren utanför ICA fick ju en slant också. Kanske inte känt så många som sitter i fängelse men min sjuka mor besökte jag ju.

Nej, de är uppriktigt förvånade: när såg vi dig? De hade handlat utan förväntan på belöning. De hjälpte, *för att de ville göra gott*, inte för att få ut något för egen del.

På samma sätt ställde ju också den andra gruppen frågan: när såg vi dig? Det vill säga: om vi bara hade fått se dig hungrig och törstig hade du nog fått en bit bröd och lite vatten. Det hade vi absolut ordnat, om vi bara fått chansen.

Men om de inte kunde se sin medmänniska i behov av hjälp, då hade de inte heller sett Konungen själv om han kommit i deras väg.

Det här visar att det inte finns någon möjlighet att i förväg lägga upp en plan. Vi kan inte vidta mått och steg i förväg, eftersom vi aldrig i förväg kan veta vad som förväntas just av mig. Det är inte handlingarna i sig det hänger på utan min inställning till Jesus. Tar jag emot honom, tar jag emot min medmänniska i vilken Kristus finns representerad?

Och precis som det bara finns två olika förhållningssätt man kan ha till Jesus finns det bara två olika domslut: ”Kom” eller ”Gå bort”. *Kom till mig, eller gå bort ifrån mig*.

De domsluten är alltså bara ett eko från det ställningstagande man redan gjort i livet. De som kommit till Jesus, till dem säger Jesus: *Kom!* Och de som gått bort från Jesus, till dem säger Jesus: *Gå bort!* På den yttersta dagen kommer det stadfästas, den dom som vi redan fällt över oss själva.

Då kommer vi alla bli jämlika. Alla mänskliga olikheter blir oviktiga. Makthavare och småfolk, påvar och lekmän, alla ställs inför samma dom. Domen avslöjar mitt livs avgörande inriktning: har jag levt för mig själv eller för min medmänniska, det vill säga Kristus?

Men den yttersta domen börjar alltså redan här. Den pågår nu. Det som kommer att ske *då* är bara att då ska allt bli så mycket tydligare. Då kommer domen stadfästas, den som vi redan här och nu faller över oss själva.

Domen över våra gärningar är samtidigt en dom över hur vi lyssnat och tagit emot Kristus själv.